

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1So/75/2014
Identifikačné číslo spisu:	6013201546
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6013201546.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca PhD. v právnej veci navrhovateľky: K. I., bytom Q. č. XXX proti odporkyni: Sociálna poisťovňa - ústredie, Bratislava, Ul. 29. augusta č. 8, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. XXX XXX XXXX X z 21.6.2013 v konaní o priznanie invalidného dôchodku, konajúc o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 26Sd/147/2013-17 zo dňa 27. marca 2014, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 26Sd/147/2013-17 zo dňa 27. marca 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici potvrdil rozhodnutie odporkyne, ktorým odporkyňa zamietla žiadosť navrhovateľky o priznanie invalidného dôchodku, pretože posudkový lekár sociálneho poistenia navrhovateľku pri konštatovanej 40 % miere jej zníženej pracovnej schopnosti neuznal za invalidnú, v dôsledku čoho jej nevznikol nárok na invalidný dôchodok.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 250l a nasl. OSP a dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne je vecne správne. Krajský súd na str. 2 - 6 svojho rozsudku podrobne popísal zistený skutkový a právny stav veci, konštatoval, že závery príslušných posudkov posudkových lekárov sú podľa názoru krajského súdu po stránke medicínskej zdôvodnené a v zásadných otázkach si vzájomne neodporujú.

Rozsudok krajského súdu napadla odvolaním navrhovateľka a žiadala, aby bolo jej žiadosti o invalidný dôchodok vyhovené. Podľa jej názoru bol postup krajského súdu nesprávny, keď sa zameral na staré posudky a aj to s nepresným podaním a nové posudky ignoroval resp. bagatelizoval. Súd neposúdil jej

zdravotný stav komplexne, t. j. že žije v regióne s 30 %-nou nezamestnanosťou, hlboko pod hranicou chudoby. Uviedla, že trpí záchvatmi 1 x denne, nie mesačne, ako je to v posudku ako aj bolesťami kĺbov a lupienkou, pričom odporkyňa robí všetko preto, aby nemala invalidný dôchodok. Poukázala na posudok posudkového lekára Sociálnej poisťovne pobočka v Rožňave MUDr. Q., z času, keď ešte nemala gastroproblémy, ktorý „posúdil jej hlavnú chorobu na 35 %“. Poukázala tiež na lekársku správu z 29.11.2002 z Psychiatrickej ambulancie v Plešivci, ktorá uvádza, že „priznáva nepravidelný výskyt epiparoxysmu 2-3 krát mesačne“.

Odporkyňa žiadala rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30.11.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Z predloženej posudkovej dokumentácie odvolací súd zistil, že zdravotný stav navrhovateľky bol posúdený posudkovým lekárom MUDr. Q. 7.6.2013 za účasti navrhovateľky. Posudkový lekár oznámil navrhovateľke, že rozhodujúcim zdravotným postihnutím je zdravotné postihnutie zaradené do kap. VI, oddielu A pol. 4 písm. b) Prílohy č. 4 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 30 %. Na ostatné ochorenia, ktoré nie sú rozhodujúcim zdravotným postihnutím, ale svojou podstatou ovplyvňujú funkčný stav organizmu posudkový lekár navýšil percentuálnu mieru poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 10 %, ktorá je stanovená zákonom. K námietke navrhovateľky, že v minulosti bola stanovená 35 %miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť pri rozhodujúcom zdravotnom postihnutí, odvolací súd uvádza, že takú skutočnosť navrhovateľka síce tvrdí, avšak nedokladuje relevantným posudkom. Z relevantnej posudkovej dokumentácie nachádzajúcej sa v spise vyplýva, že naposledy bola posudzovaná roku 2010 s rovnakým výsledkom (MUDr. Q., MUDr. C.), pričom aj posudok posudkovej lekárky ústredia z 30.9.2013 (MUDr. C.) potvrdzuje posudkový záver zo 7.6.2013. Odvolací súd pripomína, že navrhovateľka sa nedostavila k posúdeniu zdravotného stavu k posudkovej lekárke ústredia MUDr. C. na deň 30.9.2013, kde mala možnosť prezentovať zmeny svojho zdravotného stavu.

Podstatnou námietkou navrhovateľky v podanom odvolaní proti rozsudku krajského súdu je neobjektívnosť posudku o miere poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť, ktorá však nie je podložená žiadnym objektívnym nálezom. Názor navrhovateľky, že mala mať stanovenú vyššiu mieru poklesu schopnosti pracovať nebol v odvolacom konaní podložený jej priamou účasťou na kontrolných vyšetreniach u posudkovej lekárky ústredia (MUDr. C.), ktorá bola predovšetkým v jej vlastnom záujme. Osobná účasť na vyšetrení pred posudkovým lekárom nie je vynutiteľná a vynucovaná. Je to vec samotnej žiadateľky o dávku, aby reálne prezentovala svoj zdravotný stav v reálnom čase rozhodujúcom pre posúdenie zdravotného stavu. Pokiaľ na takom zisťovaní svojho zdravotného stavu nemá žiadateľka sama záujem, alebo sa účasti vyhýba (odvolací súd poznamenáva, že navrhovateľka sa nezúčastnila kontrolného posúdenia zdravotného stavu ani v konaní prebiehajúcom v roku 2010), nemožno posudku posudkového lekára vytknúť neobjektívnosť, ak je posudok založený na zhodnotení písomnej dokumentácie a posudkových zisteniach prvotného vyšetrenia posudkovým lekárom.

O záveroch posudkových lekárov a ich odbornej úrovni nemal odvolací súd dôvod pochybovať a neboli tiež zistené žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali ich úplnosť, objektivitu a presvedčivosť. Zodpovedajú obsahu spisov a kritériám uvedeným v zákone, ktoré podrobne rozviedol krajský súd a odvolací súd sa s nimi v plnej miere stotožnil.

Z týchto dôvodov napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP tak, že neúspešnému navrhovateľovi ich náhradu nepriznal a odporkyňa nárok na ich náhradu nemá.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.